

'สีกาเล่าเรื่อง'

RUTS

มหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคล
ศรีวิชัย

โครงการ RUTS ดิดบก ดิดดี พัฒนาแหล่งมรดกวัฒนธรรมย่านเมืองเก่าสีกาเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว
มทว.วิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตตรัง

'เสีกาเล่าเรื่อง'

การคมนาคม

ทางถนนจะมีรถน้อยหรือคันเดียว คันแรกก็เป็นของนาย ทก แซ่โฮ (รัต ตมณี) ต่อมาก็มีของ นาย ปาด,นำลำดวล และเป็นรถสองแถวเสียส่วนมากวิ่งวันละ 1 เที่ยว เท่านั้น นักเรียนที่ไม่มีรถไปกลับ ส่วนมากนักเรียนที่ไปเรียนในตัวอำเภอเมืองจะพักในตัวเมือง นักเรียนชายจะพักตามวัดที่ผู้ปกครองรู้จัก เข้าตู่ก็ช่วยบิณฑบาตกับพระ ส่วนนักเรียนหญิงก็ไปพักบ้านญาติหรือคนที่รู้จักและต้องจ่ายค่าอาหารเป็นรายเดือน ถ้าที่พักไกลจากโรงเรียนบางคนผู้ปกครองจะซื้อรถจักรยานให้แต่เน้นส่วนน้อย และเวลาโรงเรียนปิดภาคเรียนก็มักจะซื้อรถจักรยานกลับบ้านกัน ก็ลำบากไปไม่น้อย คิดดูตั้ง 33 กิโลเมตร

ทางเรือก็จะมีเรือยนต์ที่รู้จักก็ของ คุณ บุญ เกลี้ยงช่วย ที่บรรทุกท่าน และของท้องถิ่นไปขายอำเภอกันตั้ง และก็มีผู้โดยสารด้วย ต่อจากกันตั้งก็นั่งรถไปอำเภอเมืองอีกทอด

พ่อของผู้เล่า เล่าให้ฟังว่าท่านไปทำบุญให้บรรพบุรุษที่กระบี่จะต้องไปลงเรือที่อำเภอกันตั้งไปกระบี่ ไปพักบ้านญาติเสร็จจากเชิงเมิงแล้วก็กลับทางเรือจากกระบี่มากันตั้งแล้วจึงจะมาเสีกา (ลำบากมาก)

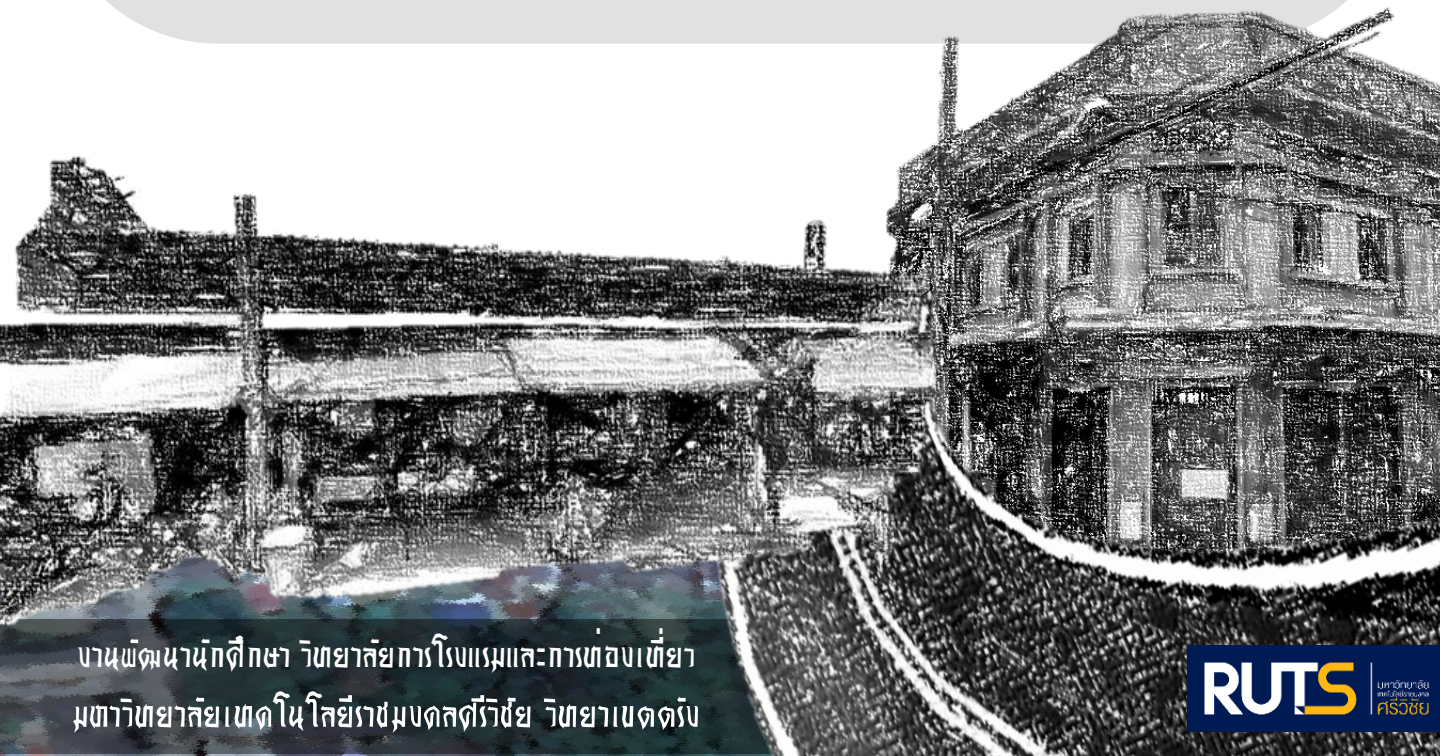
จะพูดถึงท่าเรือเสีกา สมัยก่อนกับปัจจุบันก็ไม่แตกต่างกันเท่าไรนัก จะพัฒนาหรือปรับปรุงให้ดีขึ้นไม่ได้ เพราะเป็นที่ยี่เกี่ยวกับป่าเลนและติดเขตอุทยาน มีปัญหาตลอดจึงคาราคาซังจนทุกวันนี้ ชาวบ้านเข้าใจว่าทำไมเทศบาลไม่เข้าไปพัฒนา นี่แหละคือตัวปัญหาที่ค้างคาใจ ชาวบ้านอยู่เทศบาลจึงหันมาพัฒนาคลองเสีกา ตรงสะพานที่จะไปยังวัด ก็ทำให้บรรยากาศดี จัดให้สวยงาม โดยเฉพาะวันลอยกระทง (แต่คิดว่าแค่นี้) วันนั้นคนแน่น กิจกรรมก็เพียบ ของกินขายดี

‘สีกาเล่าเรื่อง’ อาชีพของคนสีกา

อาชีพของคนสีกา เช่น ทำนา ทำไร่ ทำสวนยางพารา ประมง ปลูกข้าว ทำน้ำมันยาง เฆต่าน ไม้กระดาน ปลาเค็ม กุ้งแห้ง หอยแห้ง ปลิงทะเลย่าง ปลาย่าง ปลุกผักสวนครัว ปลุกແຕງ ฝือก แຕงโม พวกผักสวนครัวจะเขียบหายไปเพราะขาดแหล่งน้ำจืด ใช้น้ำตื้นไม้ คลอง ลำห้วยก็เหือดแห้งไปเกือบหมด

ที่บ้านของผู้เล่าก็ปลูกข้าวเจ้าส่วนมาก และแม่ต้องไปเอามูลค้างคาวมาจากภูเขาเจ็ดยอด เข้าไปเอาภายในถ้ำจึงจะทำให้ข้าวได้คุณภาพ สมัยก่อนไม่มีปุ๋ยวิทยาศาสตร์ใช้เหมือนสมัยนี้ คนเขาพูดว่าพื้นดินในเขตตำบลบ่อหินและตำบลที่อยู่ใกล้กับทะเลนั้นดินจะเป็นดินเหนียวปนทราย อาจจะเคยจมอยู่ในทะเลนานแล้วดินจึงจืด ปัจจุบันที่พืชผลดีเพราะอาศัยปุ๋ยเท่านั้น

ยิ่งกว่านั้นสมัยที่ผู้เล่ายังเด็กๆอยู่ การทำนาก็มีอุปสรรคที่น่ากลัว คือ ช้างป่ามักลงมากินข้าวของชาวบ้าน จะไล่ก็ยากและอันตราย เพราะมันลงมากินกินหลายตัวแล้วเดินข้าวไปอ่าวตง คือ มันเดินกินกันไปทั้งคืนเพราะฉะนั้น เรื่องนี้พอพวกจับช้าง (กระบี่) เขารู้ เขาก็จัดทีมงานมาจับช้างในเขตอำเภอสีกา ตอนนั้นยังจำได้เขาพาช้างต่อเดินย่านตลาดพวกควาญช้างก็รู้จักกับพ่อของผู้เล่าด้วย เขาให้ช้างข้างพ่อของผู้เล่า 1 คู่ แต่รู้สึกตอนหลังได้ขายไปเสียแล้ว (น่าจะเสียตาย) และยังมีเรื่องน่าตื่นเต้นหวาดเสียว คือ คณะจับช้างบางคนถูกช้าง ตีบ้าง ฉัดบ้าง จนหูแหว่งแต่ไม่ตายยังเห็นอยู่กับตาเพราะแถมที่บ้านของผู้เล่า เราสนิทกับแถมด้วย (ลุงเหวียน,ลุงชาน ฯลฯ)

'สีกาเล่าเรื่อง'

อาชีพของคนสีกา

อาชีพการขายต้นไม้ สมัยก่อนเขาเล่าว่ามีกงสีเก่าอยู่บริเวณหอนาฬิกา ริมชื่อไม้เนื้อแข็งแล้วส่งไปทางเรือไปขายเกาะหมาก (ปีนัง) กงสีก็เป็นของคนจีนจาก ปีนัง อยู่มาๆก็แต่งงานกับคนสีกา (สาวๆ) จนมีลูกหลานจนถึงปัจจุบันนี้ ผู้เล่าก็มี ญาติหลายคนแต่งงานกับคนจีนจากเมืองจีนและจากเกาะปีนัง ชื่อแซ่ต่างๆก็เปลี่ยนไป ที่จริงผู้เล่าก็แซ่หลี เปลี่ยนไปเป็นริ้วมีสงขี แต่ญาติที่กระบี่เขาเปลี่ยน ช่างคำ, เครื่องสังวศ์เครื่องหลี ฯลฯ

การเลี้ยงหมู สมัยก่อนทำคอกหมูไว้หลังบ้านเพราะมีเนื้อที่เหลือบ้างคน มีน้อย สมัยก่อนเลี้ยงด้วยหยวกกล้วย รำข้าว น้ำล้างขนมจีน ปลายข้าว บอนนำมา ต้ม แต่พอหมูโตเต็มที่ยังไม่ทันจะได้ขายเจ้าเสือ (ลายพาดกลอน) มากัดเอาไปกินเสีย เรื่องนี้เกิดในตลาดสีกานี้แหละ คือ บ้านเลขที่ 14,15 อยู่ติดกับบ้านผู้เล่า น้ำทิมล่อง (ตำ) เลี้ยงหมูไว้ในคอกหลังบ้าน ต่อมาสัก 4-5 หุ่บ คนกลับและตลาดก็เจ็บบเจ้าเสือ มันก็แอบเข้ามาจะกัดหมู พ่อของผู้เล่าก็เอาปืนยาวออกมา โดยมองจากรูที่ประตูหลัง บ้าน ตามันแหวสว่าง ต่อมาผู้เล่าได้เห็นด้วยแต่พ่อของผู้เล่า (นายประยูร) ไม่ได้ติด แนะกับบ้านเลี้ยงหมู เจ้าของหมูก็เห็นเสือด้วยที่หลังบ้านเข้าทำระฆังจากก้นน้ำมันกัด ข้างในเอาไม้ผูกเวลาสิ้นมันจะกระสายสิ้นกับตึงเกิดเสียงดัง พอเสือได้ยินกระตึงตึง ตึงมันก็หนีไปน่าเสียตายที่จริงพ่อผู้เล่าคงได้ทำมาปเป็นแน่

อาชีพเผาถ่าน คือ ตัดต้นไม้ไว้กองทางมาเผาในเตาถ่าน เตานี้ก่อด้วยอิฐ ดิน และถ่านนั้นนอกจากจะขายในประเทศแล้ว ยังส่งขายต่างประเทศ คือ จะมีเรือใบมา จากเกาะหมาก (ปีนัง) มารับถ่านจากบ้านแหลมมะขาม เน้นถ่านของ นายตั้ง รัต ตมณี จำได้ว่ามี 7 เตา ผู้เล่าเป็นหลานและไปเที่ยวที่เตาถ่านกันในช่วงโรงเรียนปิดภาค เรียนและไปทางเรือ นอกจากนั้นก็ยังมีเตาถ่านของ นายบุญย์ เกลี้ยงช่วย , นายประสิทธิ์ คงมีสุข ท่านหมื่นเป็นหัวหน้าสถานีตำรวจสีกา ฯลฯ

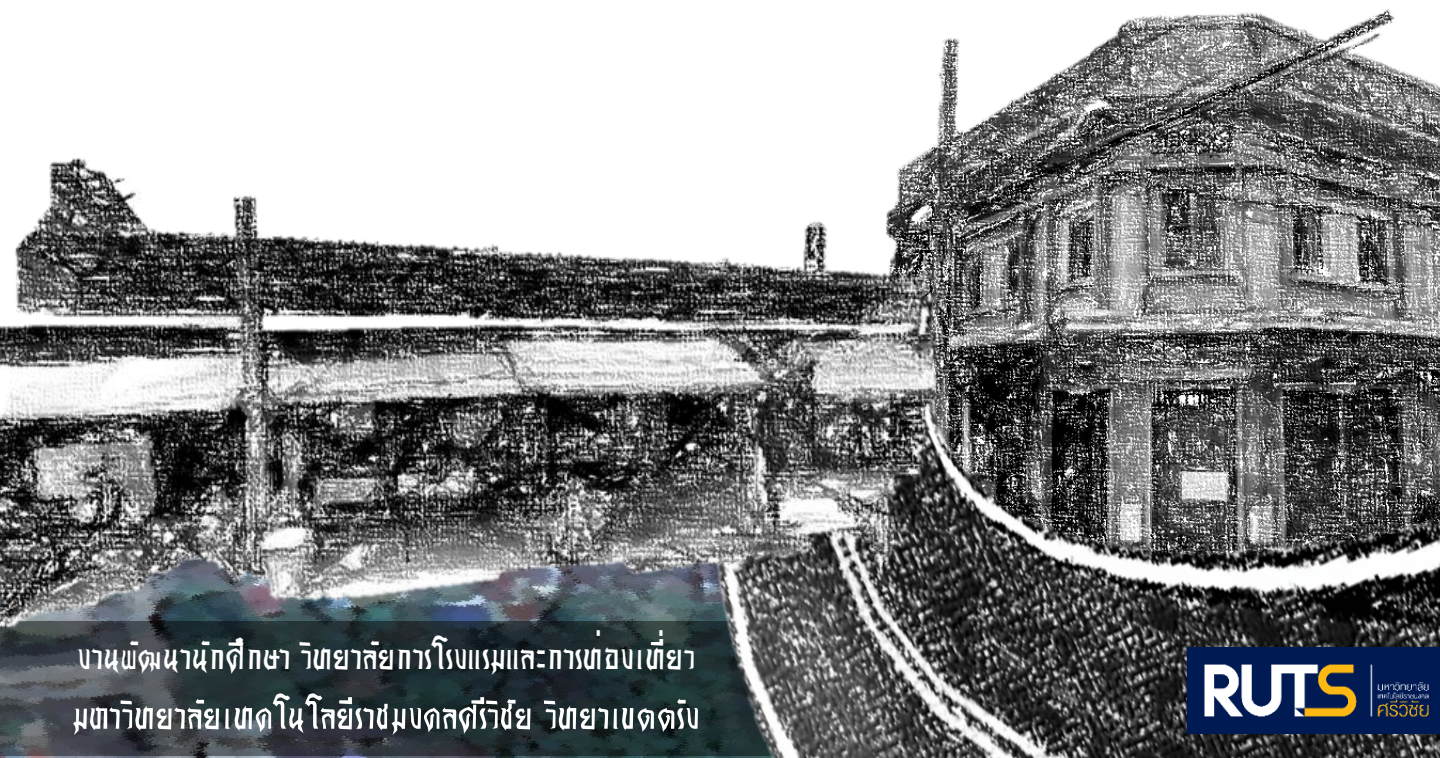
‘สีกาเล่าเรื่อง’ อาชีพของคนสีกา

การประมงก็ทำอวนลาก อวนดำ โพงพาง ทำโป๊ะ ทำไซดักปลา ดักปู ดักกุ้ง ดักปลาเค็ม สมัยผู้เล่ายังเล็กปูม้าพวงละ 1-2 บาท ปูทะเลโลละ 2-3 บาท ดักกุ้งเคย ทำกะปิ

ทำปลาเค็ม จากปลาซีเสียด มีชื่อเสียงมาก ทำปลาเค็มแห้ง ปลิงทะเล แห้ง ทำกุ้งแห้ง หอยกะพงแห้ง ส่งขายเรือปิ้งด้วย

เรือที่มาซื้อสินค้าจากสีกา เขาก็นำเอาสินค้าจากปิ้งมาขายที่สีกา เช่น ถ้วยชาม กาชา ครกสากกะเบือ เตียงเหล็ก เต้าหู้ยี้ เต้าเจี้ยวเป็นกระปุกๆ ซ้อนส้ม มีด และผงชูรส (แป็งหวาน) บรรจุกะป๋องเป็นโลหะ (สมัยนั้นคนสีกาจะใช้ของนอกนั้น)

ทำน้ำมันยางจากต้นยาง โดยเฉพาะหมู่บ้านช่องลมจะทำกันมากเพราะสมัยนั้นเขามีต้นยางมากแล้วก็ห้ามมาขายในตลาดสีกาในวันตลาดนัด น้ำมันยางใช้ทำเชื้อเพลิงและผสมกับรำข้าวใช้ยาเรือ (ตอกหมันเรือ) คือ ใช้อุดรูรั่วของเรือนั่นเอง เอาน้ำมันยางผสมกับเปลือกเสม็ดหรือกาบมะพร้าว ห่อด้วยใบชิงหรือใบกระพ้อ ทำเป็นไฟจุดไฟให้สว่างได้

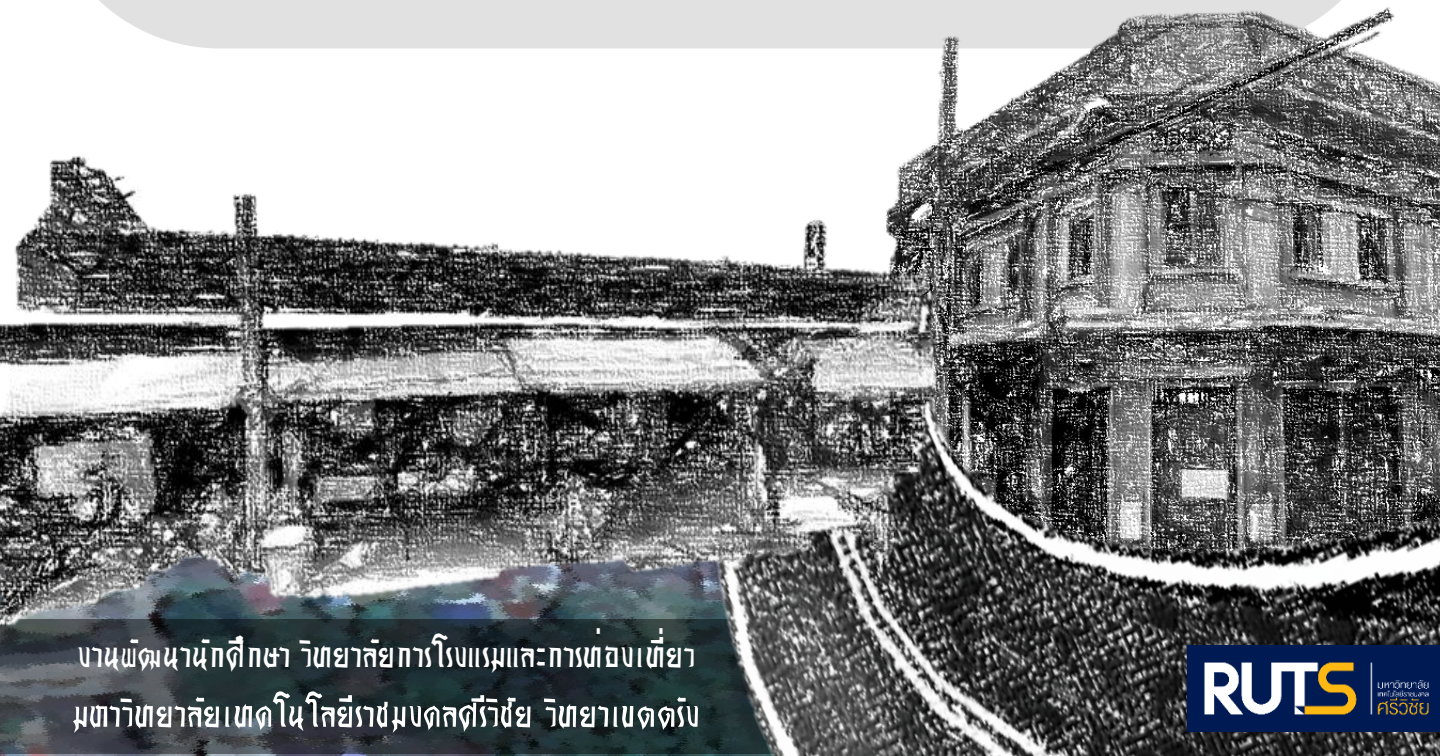

'สเกาเล่าเรื่อง'

การเล่นและงานรื่นเริง

สมัยเด็กๆ ช่วง พ.ศ.2497 ระดับชั้นประถมนั้นสมัยก่อนจะไม่มีอุปกรณ์การเล่นมากมายนัก เด็กๆจะคิดทำกันเอง เช่น

1. ติราวเต๋อ ก็จะเอากระดาษที่ไม่ใช้แล้วนำมาขยำกันให้แน่น แล้วพันพันด้วยขี้ยาง (เศษยาง) ที่ลอกมาจากหน้ายางตอนเข้าพันให้แน่น ใช้ดุ้นไม้ธรรมดาตี
2. ติกระป๋อง เอากระป๋องที่เจาะรูที่ขานมออกหมดแล้ว ล้างสะอาดและใส่เม็ดทราย กรวด นำไปเคาะให้มีเสียงดัง ผู้เล่นจะต้องปิดตาก่อน มีคนเอากระป๋องไปซ่อน หลังจากนั้นให้ ผู้เล่นเปิดตา ไปหากระป๋องให้เจอๆแล้วก็เคาะให้ดัง
3. เล่นเตย , ตี , ตีม้าย ,กระโดดเชือก ,ทอยสะบ้า ทำลูกกลมด้วยลูกยางพารา ลูกหวู (ทำจากเมล็ดยางพารา) มากก็บ , ข่าง , ตะกร้อ
4. เล่นทยเมล็ดมะม่วงหิมพานต์บนราว ลูกทยก็เป็นเม็ดมะม่วงหิมพานต์ลูกโตๆ ถ้าปากเล่นผู้ปจะได้เมล็ดมะม่วงหิมพานต์ที่หล่นทั้งหมด โดยตกลงกันว่าจะวางบนราวกัน คนละที่ลูก (สนุกมาก) เมื่อชนะได้มากๆแล้วก็เอากลับไปคั่วที่บ้าน
5. การทำฉับโพง เป็นเครื่องเล่นที่มีเสียงดัง “โพง” คือ นำไม้ไผ่มาทึงกันตัดเป็นท่อนๆ ไม้โตนัก ขนาดโตเท่าหัวแม่มือ ตัดส่วนเป็นข้อออกทำให้ทะลวงดังรูปที่ 2 กระสุนที่ใช้คือลูกพราต่างๆให้โตกว่ารูในรูปที่ 1 แล้วตีให้แตกเข้าไปในรู 1 แล้วใช้ไม้ 2 ทะลวงเข้าไปแรงๆ มันจะทะลวงออกอีกด้านหนึ่งจะมีเสียงดังโพง (สนุกมาก) ระวิงมันเข้าตาอันตราย สมัยหลังหาลูกพราไม่ได้ก็เอากระดาษชุบน้ำให้เปรี๊ยมทำแทนก็ได้

'สื่อกาเล่าเรื่อง'

การเล่นและงานรื่นเริง

6. การทำลูกกลม

6.1 ลูกกลมของเด็กๆทำจากใบเตย ไม้ไผ่ เมล็ดยางพารา เชือกถ้าย

6.2 ลูกกลมของผู้ใหญ่ เขาจะทำจากไม้ไผ่แก่ เส้นผ่าศูนย์กลาง 1 เมตร เป็นอย่างน้อยแล้วจะพาขึ้นไปติดไว้กับต้นไม้สูงๆที่อยู่บนควน (เนินสูง) ซึ่งอยู่ตรงกันข้ามกับนาของพ่อผู้เล่า (ป้ายา) ตอนไปเก็บเกี่ยวข้าว ดำนา หรือนอนพักตอนกลางวันจะได้ยินเสียงไฟระของลูกกลมนี้ทำให้สบายใจ คนที่ทำลูกกลมเก่ง คือ ลุงเขารอรถรณี ยิ่งตอนกลางคืนบรรยากาศเงียบสงบ จะฟังเสียงได้ชัดเจนไฟระ นำฟังและสามารถกล่อมให้หลับได้อย่างสบาย พ่อลุงเขาตายก็ไม่มีใครสืบทอดจากท่านเลย (น่าเสียดายจัง)

6.3 การเล่นอย่างอื่นมี ขี่ม้าข้ามเมือง รั้วข้าวสาร มอญซ่อนผ้า เดินกะลา เดินต่อขา งูกินหาง

6.5 การเล่นหนังตะลุงกัน โดยใช้ดินกล้อยสองต้นใช้ขึงจ่อ จอก็มาจากผ้าขาว หรือผ้าขาวม้ากางเข้า

เครื่องดนตรี ก็ใช้กระป๋องของปลากระป๋องทำฆ้อง

ฆ้อง 1 ตัว ฆ้อง 2 ไม้ตีเอาไม้พันกับขี้ยาง

กลอง ใช้กระป๋องนม หุ้มด้วยหนังสัตว์ เช่น กบ แอ้

หรือกระเพาะปลาสะวะหมุ นี้หุ้มกับกระป๋องนมพวงก็จะได้ดี

จิ่ง เอาเศษเหล็กมาตีกัน

6.6 ตื่นรองแฉิ่งกัน เพราะตอนเด็กๆได้ดูรองแฉิ่งที่เขาขึ้นมาในงานต่างๆเราก็จำไว้ รองแฉิ่งเขาร้องรับอย่างไรก็จำได้ พอวันเสาร์ อาทิตย์ พวกเราก็จับกลุ่มกันไต่ต้นไม้หลังบ้าน ผู้เล่าบ้าง บ้านของเพื่อนบ้าน เราตื่นรองแฉิ่งกันสนุกไปเลย

'สีกาเล่าเรื่อง'

การละเล่นและงานรื่นเริง

6.7 สมัยผู้เล่ายังเด็กที่สีกา พ่อจะจัดงานรื่นเริง เช่น งานคัดเลือกทหาร งานสนุกต่างๆ เจ้าภาพเขามักจะให้มีรำวง เพราะเจ้าภาพได้ทุนรายจ่ายบ้าง เพราะมีการขายบัตรขึ้นไปรำ รอบละ 1 บาทต่อคน แล้วนางรำสมัยนั้นแต่งตัวด้วยชุดยาวๆบานๆ มีการรำไหว้ครู พวกเราจะพลาดไม่ได้ จำได้ทำรำได้หมด แล้วรำวงสมัยนั้นเขาเต้นกันสุภาพมีหลายๆจังหวะ หลังจากนั้นพอถึงวันเสาร์-อาทิตย์ พวกเราก็หัดเต้นรำวงกันสนุกมาก บางทีก็เต้นกันในบ้าน แม่เขาไม่ว่าอะไรหรอก

6.8 มโนราห์ เมื่อมีงานศพ งานบวช งานแถบ หรือมาเพื่อความสนุกที่แสดงดีหน้าบ้านของเจ้าภาพ ที่บ้านของผู้เล่าก็เคยมีมโนราห์มาแสดงหลายครั้ง เราชอบมากจำทำรำกันไว้ทั้งเพลงต่างๆ ดนตรีที่จำแม่นคำ แท่งตุงๆ การรับมโนราห์ เจ้าภาพจะต้องเตรียมอาหารให้คณะมโนราห์ด้วย (เราชอบมากจะได้กินแถบอร่อยๆ เช่น แถงไก่ เป็นต้น)

6.9 ลีเกป่า ในอำเภอสีกามีลีเกป่า 2 คณะ คือ

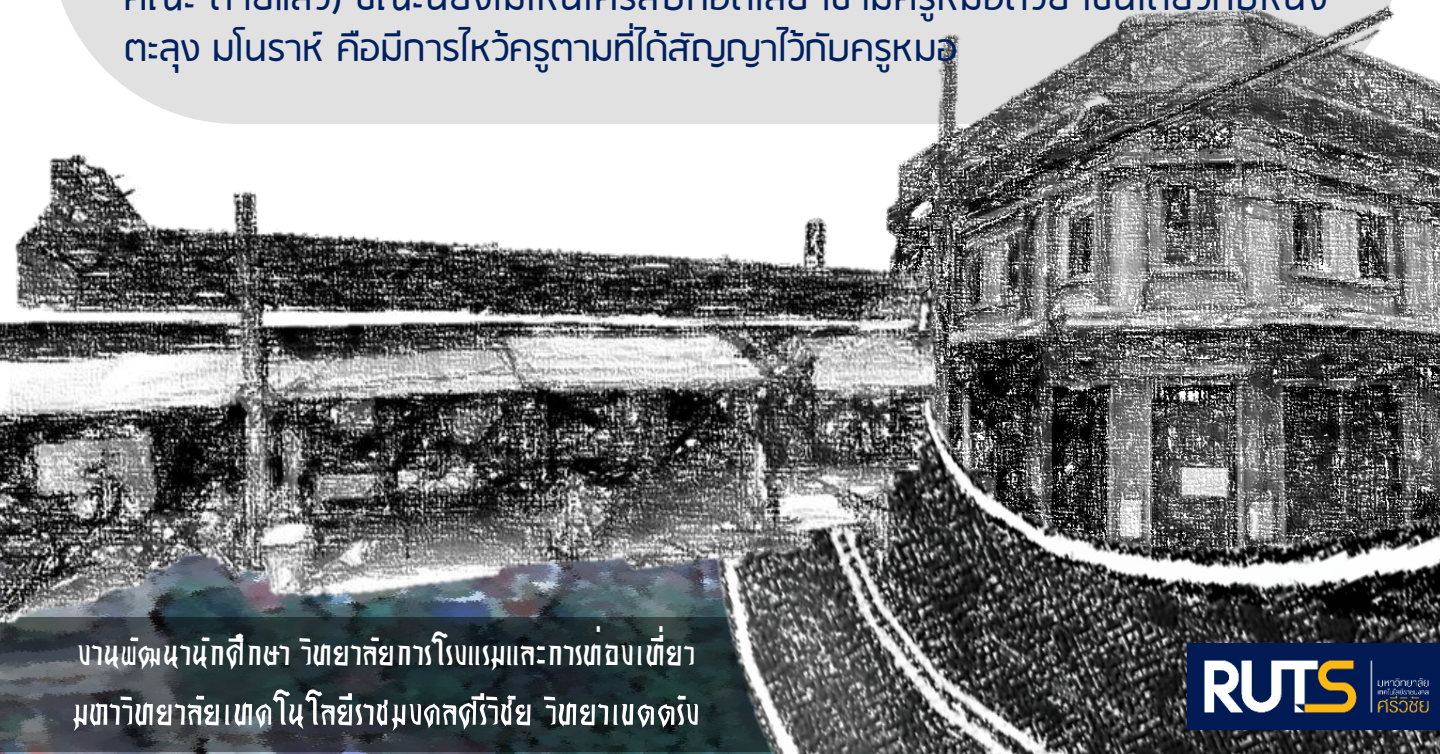
คณะห้วยหิน คือ ลีเกแดง , ลีเกพ้อม (ตายหมดแล้ว)

คณะบ้านช่องลม อ้อคือ ลีเกหวาด (ตายแล้ว) เด็กๆชอบตอนออก

แถมแดง และตลกสะเยม

ค่าราคา คือ เงินที่จะให้คณะหนึ่งทะลุ มโน รำวง ลีเกป่า

6.10 กาลอ เป็นการแสดงดนตรีที่มีเสียงปี่นำ มีฆ้อง กลอง จิ่ง ฟังแล้วเสียงวังเวง มักจะรับมาแสดงในงานศพ เต็ม มีที่บ้านทุ่งโพธิ์ (นายมีด เป็นหัวหน้าคณะ ตายแล้ว) ขณะนี้ยังไม่เห็นใครสืบทอดเลย เขามีครุฑมอด้วย เช่นเดียวกับหนึ่งทะลุ มโนราห์ คือมีการไหว้ครุฑตามที่ได้สัญญาไว้กับครุฑมอ

'สี่เกาหลีเรื่อง'

อาหารการกิน

เรื่องอาหารการกิน เหตุเพราะว่าในเขตเทศบาลตำบลสี่เกาจะมีไทยผสมจีน (จีนบาบาหรือไทยบาบา) ฉะนั้นในวันตรุษจีน วันสารท วันเซ็งเหม้ง หรืองานแต่งงาน งานศพ จะมีอาหารหลายแบบแตกต่างกันไป ถ้าเป็นงานศพหรืองานแต่งงานมักจัดโต๊ะจีน และวันยกศพมักจะขาดไม่ได้คือ หมูย่าง สำหรับในตลาดสี่กาสมัยคนเล่ายังเด็ก จำได้ว่า อาหารเช้าจะมี ชาโก้ย คือ ปาท่องโก๋ ข้าวเหนียวต่างๆ ข้าวยำ ขนมจีน ชา กาแฟ

อาหารเที่ยงเป็นข้าวแกงธรรมดา มีขนมสดเดินขายเป็นถาดๆ

อาหารบ่าย ที่สี่เกาจะเป็นชาละเปาร้อนๆจากร้านที่ขาย ชา กาแฟ

อาหารเย็นก็เป็นข้าวแกงธรรมดา

ชา กาแฟ สมัยก่อนไม่มีถุงหิ้วลูกค้ำ ลูกค้ำจะต้องนำขวด กาชา ไปใส่มาเอง(ก็เป็นการดีทำให้ขะน้อยลง) หรือถ้ากระป๋องนมเหลือเขาก็จะใส่ให้

พลาสติกที่ไปจับมาจากทะเล เช่น ทอดแห ตีวอน ก็จะนำมาวางขายหน้าบ้านใช้เชือกร้อยเป็นพวง ไม่ใส่ถุงพลาสติกอย่างเช่นปัจจุบันคนที่มาซื้อของส่วนมากจะนำตะกร้ามาด้วย จึงทำให้ลดขยะไปได้มาก

น้ำตาลใส่กรวยกระดาษ

เกลือใส่ในกระป๋อง

น้ำมันก๊าดก็นำขวดมาใส่เอาเอง

น้ำมันพืชก็นำขวดมาใส่เอาเอง

กะปิห่อใบตองขายและห่อกับด้วยกระดาษอีกที

‘สีกาเล่าเรื่อง’

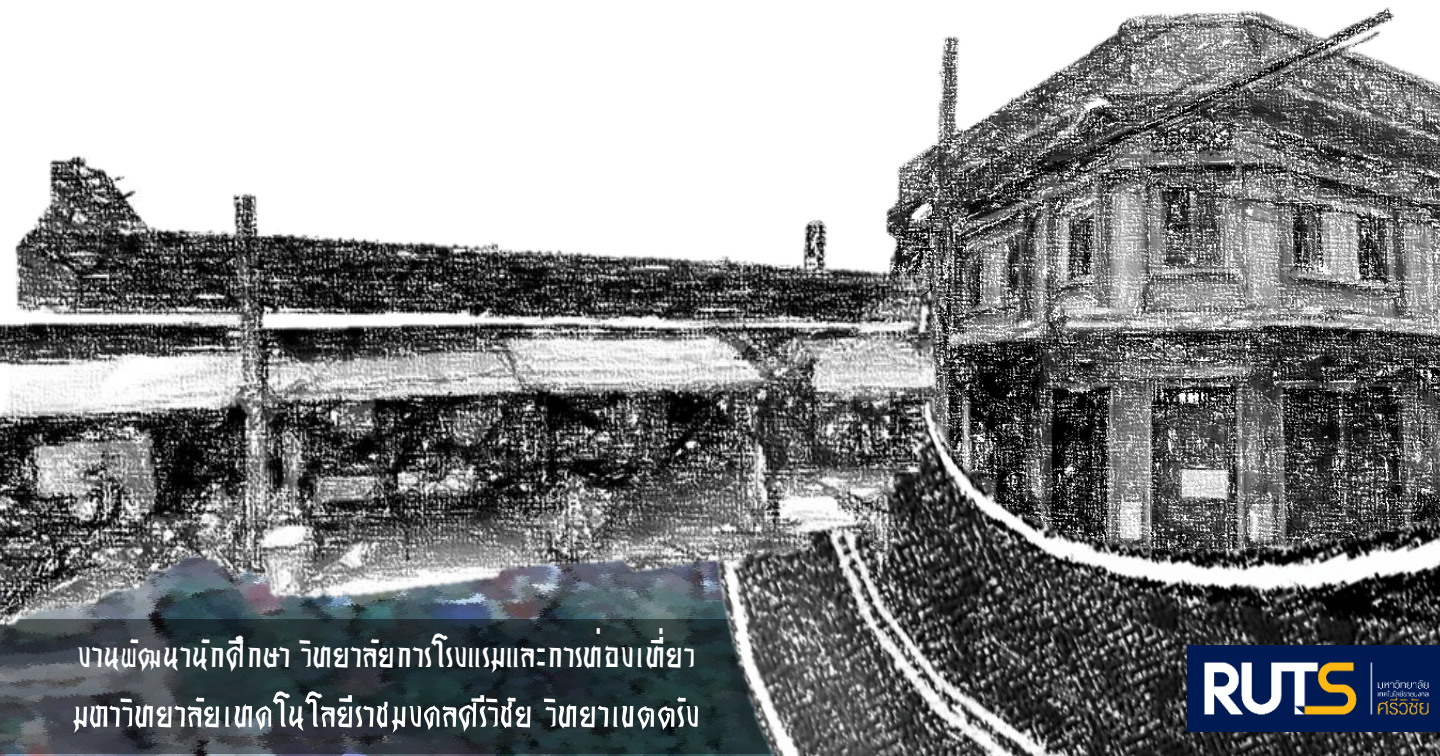
งานเทศกาลงานประเพณี

วันทำบุญ วันมาฆบูชา วันวิสาขบูชาวันเข้าพรรษา วันอาสาฬหบูชา การทอดกฐิน ทอดผ้าป่า

วันออกพรรษา นอกจากจะตักบาตรเทโวโรหณะแล้ว ทางวัดพร้อมกิจกรรมการวัด ประชาชน เทศบาล จะช่วยกันเรียรายเงินจัดทำเรือพระหรือเรือนมเพื่อจะอัญเชิญพระพุทธรูปประดิษฐานในเรือพระแล้วช่วยกันออกจากวัดไปยังที่ต่างๆที่กำหนดไว้

การลากพระหรือชักพระของวัดสีแกมมี 2 แบบ

สมัยก่อนนิยมลากพระทางเรือ คือมีการตกแต่งเรือพระในเรือจริง แล้วนำพระพุทธรูปลงประดิษฐานในเรือ แล้วก็พายกันไป (นอกจากท่าเรือสีแกม) แล้วก็มีการชิงช้าบ้านแห่กันเป็นขบวน มีการตีโพน กลองยาว สนุกสนานแล้วก็ไปจอดที่ปากคลอง (สมัยก่อนยังไม่มีผู้คนอยู่มีเฉพาะทงสีที่สร้างให้ลูกน้องจับปลาและทำปลาเค็มไปขายยังกันตังและปีนัง) ก็ตั้งเต็อบถวายภัตตาเพลแก่ภิกษุ ช่วงบ่ายก็ลาก(พา) เรือกลับมายังท่าเรือและนำพระพุทธรูปกลับ การลากเรือทางน้ำก็ทำกันมาหลายปีและทุกๆปีพวกหนุ่มๆวัยรุ่นจะก่อเรื่องทะเลาะวิวาทกันตึงกับแทงตี ชก ต่อยกัน จึงทำให้ถูกยกเลิกไป

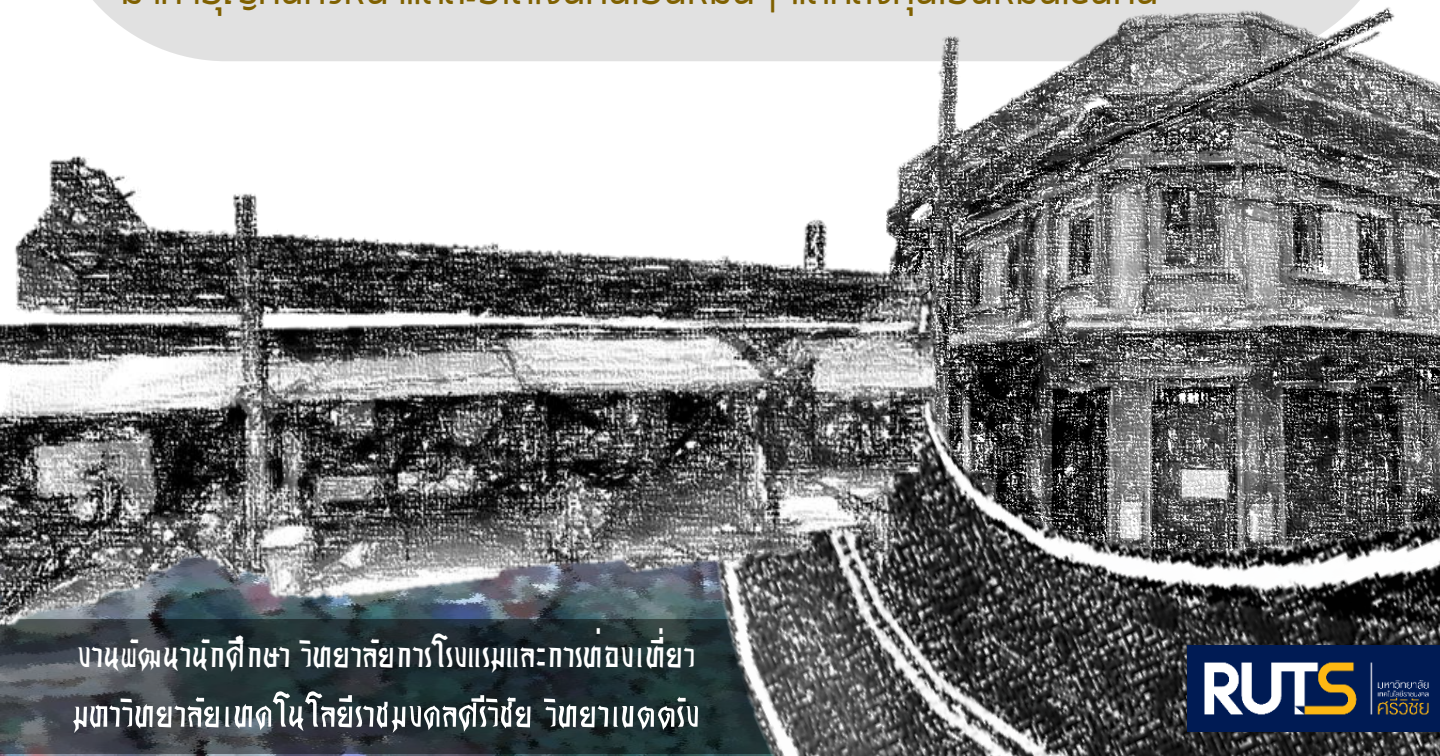
‘เสก้าเล่าเรื่อง’

งานเทศกาลงานประเพณี

การลากพระ(ชักพระ)ทางบก เมื่อทางน้ำถูกยกเลิก กรรมการวัดก็จัดให้มีการลากพระทางบกแทน ผู้เล่าจำได้ว่า เขาจะจัดทำเรือพระหรือเรือนม ด้วยไม้ทั้งหมัด ไม่มีลูกล้อ แต่ใช้ไม้หนาๆทำเป็นเครื่องวงกลมต่อเติมเป็นบุษบกเรือนยอดตกแต่งอย่างสวยงาม บนบุษบกก็จะมีพระเจ้าอวาส พระพุทธรูป และคนตีโพนจะตีจนถึงที่หมายจึงจะหยุดพักกลางวัน แล้วถวายภัตตาหารแก่พระภิกษุ ตอนบ่ายก็ลากกลับ การลากใช้เชือกเส้นใหญ่ขนาดเส้นผ่าศูนย์กลาง 1.5 นิ้ว ระยะทางที่ผ่านไปชาวบ้านจะนำขนมต้ม ขนมต่างๆ อาหารสุตแห้ง ผลไม้ นำมาถวายพระ พระก็ใส่ไว้ในเรือพระ การลากพระลากจากวัดเสก้าผ่านไปทางตำบลไม้ฝาด และก็จะหยุดที่โคกชักพระ(คือ ม.ราชมงคลฯ ปัจจุบันนี้เป็นที่ราบ) แล้วถวายภัตตาหารเพล ช่วงบ่ายก็ลากกลับวัดเสก้าก็ทำกันมาหลายปี ปัจจุบันมีงานลากพระซึ่งทางจังหวัดจัดให้มีการแข่ง

เปลี่ยนจากชื่อนม เป็นเรือจำลองลำเล็กสลัก ลวดลาย สวยงาม สร้างเป็นบุษบกประดิษฐานพระพุทธรูป ที่นั่งเจ้าอวาส ที่ด้านหลังไว้ให้คนขึ้นไปตีโพนด้วยเรือที่ทำเสร็จแล้วจะวางบนล้อเลื่อนใช้รถกระบะขับเคลื่อนไปแต่ก็ยังผูกเชือกให้คนลากไปด้วย (แต่ลากเฉพาะเวลาผ่านชุมชนเท่านั้นแล้วคนลากก็นั่งรถยนต์ตามไป พอไปถึงหน้างานที่ทุ่งแจ้งก็ลงจากรถ ลากเรือพระเข้าไปในงานโดยส่วนมากเกือบทุกวัดจะมีนางพื่อน

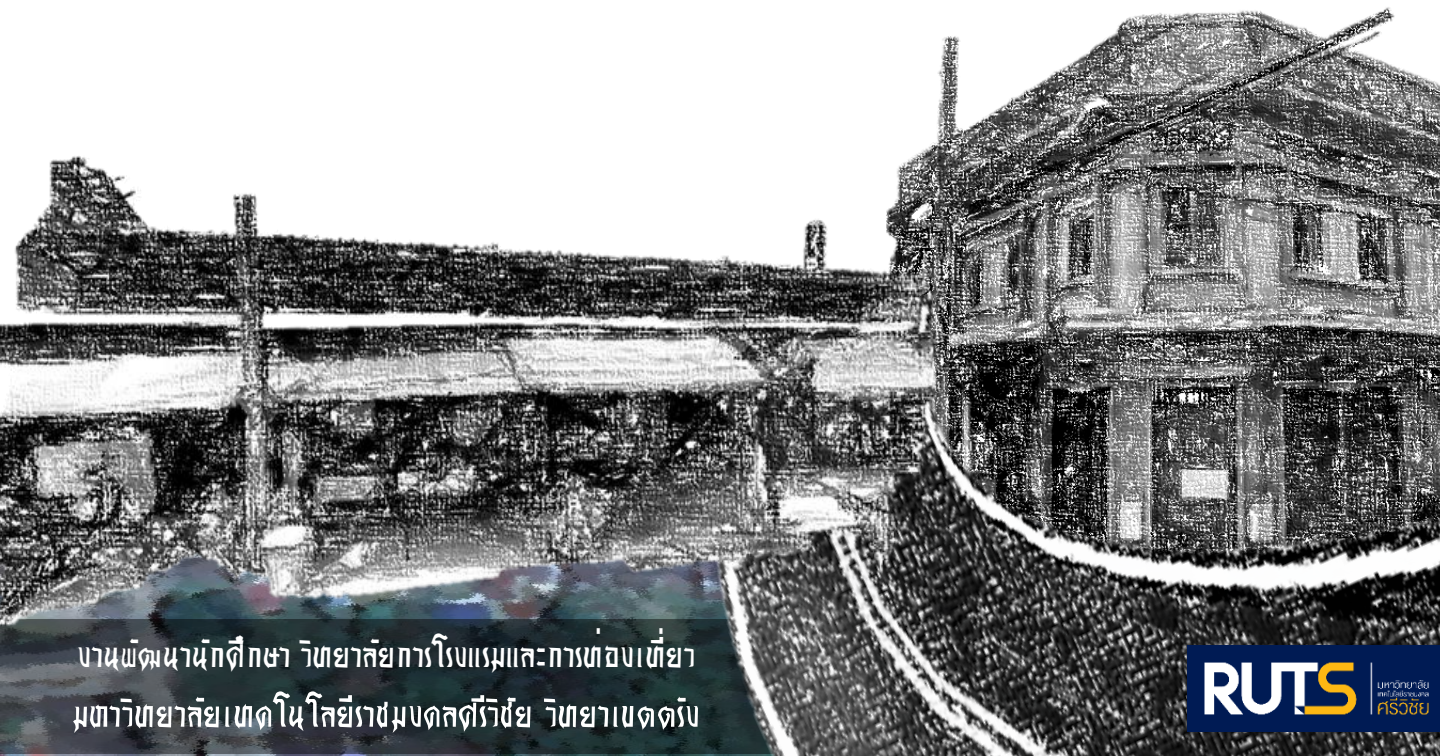
พื่อนหน้าเรือพระแล้วก็แต่งตัวกันอย่างสวยงามแล้วจะต้องอยู่จนงานเลิกจึงจะลากกลับวัดได้ ในงานก็จะมีมาตรการไว้หน้าเรือพระ ชาวบ้านที่มาเที่ยว งานต่างก็มาทำบุญกันทั่วหน้าแต่ละปีได้เงินกันเป็นหมื่นๆ แต่ก็ลงทุนเป็นหมื่นเช่นกัน

‘สีกาเล่าเรื่อง’

งานเทศกาลงานประเพณี

สำหรับวัดสีกา ปีนี้ได้รางวัลชมเชย(ดีใจมาก)
เทศกาลลอยกระทง ของตำบลบ่อหินส่วนมากเทศบาลตำบลบ่อหินจะเป็นผู้
จัด สถานที่ก็จะเปลี่ยนไปเรื่อยๆ
กิจกรรมมีประกวดธิดานพมาศ ประกวดกระทงหลายขนาด มีร้านค้าขาย
ขนมอาหารต่างๆ มีการแสดงของนักเรียน แม่บ้านและชุมชน
สถานที่บริเวณคลองสีกาที่หัวสะพานวัดสีกา บรรยากาศดีแต่สถานที่คับ
แคบไปใช้เวลานานเกินไป
งานวัดขึ้นปีใหม่ มีการจัดให้มีการตักบาตร บางปีก็จะจัดให้มีงานรื่นเริงบ้าง
ตอนกลางคืนหลัง 12.00 น.(24นาฬิกา) ก็จะมีการอวยพรกัน

งานพัฒนานักศึกษา วิทยาลัยการโรงแรมและการท่องเที่ยว
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี วิทยาลัยเกษตรกรรม
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี วิทยาลัยเกษตรกรรม

เรียบเรียงโดย
งานพัฒนานักศึกษา วิทยาลัยการโรงแรมและการท่องเที่ยว
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตตรัง

‘สี่เกาเล่าเรื่อง’

งานพัฒนานักศึกษา วิทยาลัยการโรงแรมและการท่องเที่ยว
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย วิทยาเขตตรัง